

AMORIALAISET

SAARA ERVASTI

AMORIALAISET

AMORIALAISET

SAARA ERVASTI

Amorialaiset

© 2013 Saara Ervasti

sk.ervasti@gmail.com

Kansi ja taitto: Jari Ervasti

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-286-685-1

SISÄLLYS

Uhrikivi	7
Desya	29
Kalpea upseeri	37
Kieltomerkki	43
Kivisydän	57
Vedenneito	77
Mustikkaa hampaissa	93
Tähtiä huvilassa	101
Salamavalorakkaus	141
Sensus Intellegens	165

UHKIKIVI

Taivas näytti uhkaavalta. Tummat pilvet olivat ilmestyneet vaivihkaa kuin hiipien puiden latvojen ylle ja jossain kaukana välähti.

Aneer tiesi mitä merkitsi olla näin lähellä puita Ukko ylisen jumalan pauhatessa maan yllä. Samassa kuului jyrähdys ja Aneer ampaisi juoksuun. Hän ei tiennyt mitä he olivat tehneet väärin tai miksi jumala jylisi nyt heidän yllään; he olivat toivoneet vain sadetta kuumien päivien vilvoitukseksi ja sitäkin salaa kukin mielessään. Kivellekin he olivat uhranneet riistaa ja kuivattuja marjoja omistakin tarpeistaan. Ilman sadetta tämän kesän marjat jäisivät pieniksi.

Aneer juoksi minkä jaloistaan pääsi, vaikka tiesi matkaa olevan vielä monta huudon kantamaa. Heidän kesäleirinsä sijaitsi joen uomassa suojaisassa poukamassa suojalta pahimmilta tuulilta. Aneer sadatteli mielessään,

että oli alun perinkin lähtenyt metsään riistaa etsimään. Hän oli halunnut välttämättä käydä tarkistamassa itse pyydykset, jotka oli isänsä kanssa pari päivää aikaisemmin käynyt laittamassa. Samalla Aneer oli aikonut etsiä rohtokasveja Maumalle oppituntiaan varten.

Hän mietti olisivatko pilvet saavuttaneet jo leirin. Aneer nielaisi, suu oli kuiva hänen haukkoessa henkeään. Hän juoksi pehmeiden mättäiden päältä ja hyppäsi maassa makaavien lahojen puunrunkojen ylitse. Sammal-mättäät litistivät jalkojen alla ja välillä jokin havunneulanen onnistui pistelemään jalkapohjia. Pian Aneer erotti jo tutun polun hieman kauempana ja yritti kiihdyttää vauhtiaan.

Ukon ääni jylysi jo yläpuolella ja salamanisku valaisi taivaan.

”Pian se olisi jo aivan yllä”, Aneer ajatteli pelon hiipiessä hänen selkäänsä pitkin. ”Minä en pelkää”, Aneer sanoi ääni väristen.

Hän tiesi, että pelko syövyttäisi voimat hetkessä ja se ei saanut olla omasta hengestään välittävän matkakumppanina pedon juostessa kintereillä. Se oli ensimmäinen oppi mitä lapsena sai; jos Jalo Hirwa on vasan kanssa suoraan edessä, mutta kauempana kuin mitä keihäs tappoi, tulee juosta henkensä edestä taakseen katsomatta. Otson edessä ei tullut hievahtaakaan eikä sitä ollut silmiin katsominen. Pelätä ei saanut tällaisen hetken koittaessa ja mielen tuli olla tyhjä ajatuksista, jottei pelko vain saisi ylivaltaa ihmisestä. Näin olivat arvon vanhemmat lausuneet jälkeläisilleen ja näin tuli myös opettaa kun aika heistä jättäisi.

Aneer juoksi hengästyneenä polkua pitkin ja vihdoin hän näki niityn korkean heinän ja sen takaa kimmeltävän joen. Pian hän olisi turvassa heimonsa luona. Samassa sateen pisarat tavoittivat maankamaran ja rummuttivat sitä yhä kiihtyvään tahtiin. Aneer tunsu kuinka sade iski ihoon ja hänen juostessaan jalat upposivat kuivaan maahan hetkessä muodostuneisiin lätäköihin. Hänestä tuntui ettei hän jaksaisi enää yhtään askelta.

Juuri kun Aneer luuli voimiensa hiipuvan, hän erotti hiekkaisen rannan ja siellä hämmöttävän leirin ja hidasti hieman askeliaan. Aneer säpsähti välähdystä. Se valaisi koko taivaankaaren ja samassa kuului valtava räjähdys.

Tuntui kuin taivas olisi haljennut.

Hän pysähtyi ja jähmettyi paikoilleen. Aneer oli kuullut salamoista, jotka olivat singonneet kuolettavasti kohti ihmistä aukealla paikalla. Sellainen olisi varmasti rangaistus jostakin; uhrikiven häpäisystä arvottomalla uhrilla. Aneer oli uhrannut aina enemmän kuin kivi vaati saaliista ja tarpeista. Ukon viha ei siis voisi kohdistua häneen. Aneer tunsikin olonsa silti epävarmaksi; aina ei voinut olla täysin varma jumalten oikkujen edessä. Hänen olisi kuitenkin pakko jatkaa matkaa ja leiri oli jo melkein huudonkantaman päässä.

Hänestä tuntui kuin hän olisi juossut kilpaa pelon kanssa. Silloin Aneer tiesi mitä tuli sanoa. Hän omisti Mauman vahvan loitsun, joka oli väkevä pelon karkoittaja. Sitä ennen tuli hallita omat sisäiset voimansa; muuten mikään taika ei auttaisi lausujaansa.

Aneer hengitti syvään ja keskittyi sanoihin:

”Väisty pelko sihisemästä, korvaani kuiskuttelema. Syljen sanasi maan rakohon ja poljen päällesi kunnes kukistut”, Aneer sylkäisi maahan ja polkaisi pelon päälle. ”Siitäs sait”, Aneer karjaisi vielä kuuluvasti vahvistaen näin loitsun. Hän tunsikin jo rohkeuden virtaavan suoniinsa. Sitten hän pinkaisi juoksuun eikä aikaakaan, kun Aneer jo tavoitti rantahietikon.

Vettä satoi kaatamalla ja Ukon viha jylisi ylitse maankamaran. Tuuli puski sateen läpi ja muuttui viimaksi paiskoen kovia sadepisaroihin vasten kasvoja. Taivas oli pimentynyt ja Aneer saattoi juuri ja juuri erottaa leirin majat, joiden tukiparrut yrittivät pitää pintansa jo myrskyksi yltyneessä säässä. Hän tiesi kaikkien säntäilevän leirissä yrittäen saada kaiken tarpeellisen suojaan yllättävältä myrskyltä; kuivatut kalat ja lihat pois roikkumasta nyöreiltä, parkitut nahat ja ompelukset valamajaan, miehet kiroilemassa verkkojensa puolesta ja naiset hätäntyneinä kirkumassa kadonneita lapsiaan pois leikkimästä jostakin lähettyviltä.

Sai vain toivoa, että leiri säästyisi pahemmilta tuhoilta ja etteivät tuoreet saaliit pilaantuisi kosteissa majoissa. Miehet vetivät puolivalmiiksi koverrettuja pyyntiveneitä katosten alle ja valmiit pois rannan tuntumasta tulva-

veden varalta. Kova sade saisi myös majojen sisällä roihuavan tulen savuttamaan sateen löytäessä tien sisään majan savuaukosta. Pidempi sateinen kausi tietäisi tukalia hetkiä savuisten majojen sisällä, kosteassa ja nihkeässä. Ruuan kypsentäminen olisi vaikeaa ja lämpö olisi niukassa.

”Aneer!”, kuului huuto läpi viiman ja sateen.

Aneer näki hahmon lähestyvän leiristä. Se oli Mauma. Hän suunnisti ääntä kohti ja valahti lopulta nelinkontin rantahietikolle keuhkot halkeamaisillaan. Aneer oli läpimärkä ja lopen uupunut. Hätä leiristä ja siellä olleista läheisistä oli ollut suuri ja matka kotiin oli siksi myös tuntunut niin loputtoman pitkältä, pelon vaaniessa taustalla.

Aneer yritti nousta jaloilleen, mutta samassa kirkas valo sokaisi hänet ja kipu lävisti hänen kehonsa. Hän kaatui maahan ja tunsi hiekan poskeaan vasten. Aneer kuuli itsestään lähtevän korisevan äänen. Henki oli salpaantunut. Juuri kun hän tunsi leijuvansa yläilmoihin kuin savun kaari, hänen keuhkonsa täyttyivät ilmasta.

Aneer tunsi Mauman rauhoittavan äänen ja viileän hennon käden otallaan. Hän tiesi Mauman supattavan voimaloitsuaan hänen voimiensa palautumisen puolesta. Kaikki oli utuista hänen ympärillään, mutta Aneer saattoi erottaa lähestyvät raskaat juoksuaskeleet jo kaukaa. Ne saavuttivat hänet ja samassa voimakkaat käsivarret kietoiivat hänet otteeseensa.

Aneer tunsi kuinka hänet nostettiin ylös. Hetken hän luuli olevansa kevyt kuin henkiolento roikkuessaan pää alaspäin kantajan selkää vasten. Joku kantoi hänet suojaan majan uumeniin.

”Näin, näin. Lepäilehän siinä vain tyttöseni. Kaikki kääntyy vielä hyväksi.”

Aneer tunsi lämpimän käden silittävän poskeaan ja hämyisä uninen hyräily täytti hänen mielensä sopukat kuin pehmeä turkispeitto. Se oli hänen emonsa, maan äideistä suloisin, tuudittamassa häntä takaisin unen maille.

”Nainen lähestyy!”, huuto kantautui läpi leirin.

Aksha kietaisi turkisviitan ylleen ja raotti ovensuun nahkapeitettä. Muukalainen ei ollut tätä heimoa. Sen näki naisen vaatetuksesta. Karkea huntupeitti naisen pääläen ja hartiat. Aksha erotti jotain tuttua ja seurasi naisen kulkua leiriin. Toivonkipinä kuumotti rintaa.

”Emo”, hänen sisimpänsä kuiskasi.

Sitten hän huomasi lapsen naisen sylissä. Akshan ruumis värisi ja lämpö kaikkosi kiihtyneen hengityksen kautta ylös koleaan ilmaan.

Aksha ei voinut kätkeä pettymystään. Hän tiesi katkeruuden olevan myrkyä, joka saastuttaisi mielen ja houkuttelisi usvahenkiä paikalle. Ne kiusasivat ihmispolojen mieliä houkutuksillaan ja käyttivät hyväksi heikompien tunteita; pelkoa, kateutta, muuttaen sen vihaksi omiin tarkoituksiinsa.

Parantajan mielen tuli olla kirkas, tyhjä ihmisiä ravistavista tunteista. Parantaja sai voimansa kunnioittamalla metsää ja sen eläviä, luomalla, ei hävittämällä. Tulennoidat kantoivat myrkyä suonissaan ja ottivat voimansa alisista. Heidän palveluksistaan sai maksaa kovan hinnan. Akshaa he pelkäsivät. Hänen puhalluksensa riitti karkottamaan pahat henget takaisin alisiin; syvyyksiin kivien koloihin.

Silti tuska kaiheresi rinnassa ja sai palan kurkkuun. Aksha nielaisi itkun alas vatsaansa.

”Ikävöit kotiin”, lausui mies Akshan vieressä.

”Kotini on täällä”, Aksha sanoi ja kääntyi takaisin majansa sisuksiin.

”Valitsit tämän tien, valitsit vaaksat.”

”En valinnut mitään. Se oli välttämätön teko heimojemme välillä”, Aksha vaikenen hetken ja jatkoi. ”Eikö rauha vallitse nyt jumaltemme mailla? Eivätkö heimomme ole nyt lähentyneet?”

”Tiedät että olen aina kunnioittanut päätöksiäsi. En kyseenalaistanut sinua silloinkaan kun päätit jäädä vaaksojen luo”, mies puhui vakavana. ”Eikä uskoni sinuun ole ollut turha. Sinun sanasi on nyt vaaksojen laki.”

Hiljaisuus täytti hetkeksi majan seinämät. Molemmat katsoivat toisiaan silmästä silmään. Mies oli ainoa joka uskalsi. Hän oli odottanut kauan. Nyt

he olivat yhtä. Hän tiesi elämän kasvavan naisen sisällä.

”Rakkaani, sinä hallitset vaaksoja”, hän sanoi ja kosketti hellästi Akshan poskea. ”Olet ollut viisas johtaja.”

Nainen hymyili miehelleen ja kuiskasi:

”Sinä valitsit minut.”

Aneer heräsi. Hän avasi silmänsä, veti syvään henkeä ja nosti selkäänsä hitaasti ylös makuusijalta. Hän tunsi kivun jyskyttävän päänsä porttien sisällä. Aneer ihmetteli untaan ja mietti sen ylintä tarkoitusta. Sitten hän nousi ylös ja käveli kohti majansuuta. Hän erotti ääniä majan ulkopuolelta. Päivä oli jo valjennut. Aneer tiesi tämän valon tunkeutuessa hämärään majaan katon savuaukosta. Hän raotti suuaukon nahkapeitettä ja jäi paikoilleen.

”Eipä olisi voinut käydä pahemmin Ukon vihan alla.”

”Ajatella, Warruksen majaa on aina kohdannut uhrien onni. Eipä suojannut tällä kertaa, ei. Liekö mistä suivaantunut tuo Ukko.”

”Noh, ainakin tiedämme kuka on uhreissa säästellyt.”

”Kuulittekos kuka kantoi tytön majan suojaan? Se poika on kiinni kuin varjo, päättänyt saada puolisoakseen.”

”Niin, mitähän se Loilak nyt... eihän tuommoista nyt kukaan...”

Aneer astui ulos ja äänet hiljenivät. Kylän miesten tutut kasvot tuijottivat häntä; jotkut suoraan silmiin suu auki ammottaen, toiset hitaasti katsettaan maahan painaen, kuin häpeillen.

”Noh, mitäs siinä tuijotatte? Tässähän minä seison niin kuin joka aamu on tapana”, Aneer tokaisi.

Miehet eivät avanneet suutaan, niin hämmentyneiltä he vaikuttivat.

”No voi teitä mokomia”, Aneer naurahti. ”Mikäs teihin on tänä aamuna iskenyt?”

Miehet katselivat vuoronperään toisiaan. Toiset pitivät katseensa tiukasti äiti maassa, potkivat varpaillaan sen multaista tannerta.

Aneer tuhahti ja jatkoi:

”Ken tietää minne isäni on astellut?”

”Tuonnehan se...”, yksi miehistä vastasi kankeasti osoittaen rannan suuntaan.

Aneer lähti astelemaan rannan veneitä ja verkkoja selvitteleviä miehiä kohti. Hän tähyili rantaan käsi otsallaan suojana auringonsäteiltä ja yritti nähdä isänsä.

Aneer kuuli hiljaisia ääniä arkisten askareiden keskeltä. Hän tunsi vanhojen muorien säälivät katseet ja näki lasten painavan päänsä emojensa helmoihin. Aneer kurtisti kulmiaan hämmennyksen vallatessa hänen mielensä. Hän asteli hitaasti kohti rantaa tarkkaillen samalla kylän ihmisiä. Memta ja muut tyttäret, jotka hän ohitti matkallaan, hädin tuskin tervehtivät häntä.

Viimein hän saapui veneiden luokse ja näki Loilakin kovertavan sitkeään tapaansa valmiiksi venettään. Aneer tiesi Loilakin veneen valmistumisen kiireen syyn ja naurahti pojan raadannan vimmalle:

”Älä turhaan kiirehdi venettäsi, Loilak. Säästä vimmasi toiselle tytölle. Tiedät että minusta tulee parantaja.”

Aneer hymyili ylpeänä voidessaan sanoa olevansa pian Mauman seuraaja, kylän kunnioitettu tietäjä ja parantaja.

Loilak piti katseensa tiukasti veneessä ja hakkasi kivisellä taltalla puusta irti lastuja. Aneer tiesi ettei hänen sanoillaan ollut vaikutusta Loilakin korvissa. Sanat sinkoutuivat rannan kuuroille kiville.

”Ja sinä taisit taas lähteä matkoillesi Mauman yllyttämänä”, Loilak tuhahti keskeyttämättä työtään. ”Ja miten siinä sitten kävikään?” Loilak nosti katseensa veneestä ja katsoi vakavin silmin Aneeria.

”Äh, mikä sinä olet siinä torumaan. Tässähän minä seison ja sinua kiusoittelen”, Aneer virnisti.

Loilak ei virkkonut mitään. Painoi vain päänsä hiljaisena alas ja jatkoi työtään.

Samassa Aneer näki isänsä kauempana verkkojen luona. Hän hui taisi kädellään ilmaa ja huudahti tervehdyksen isälleen. Warrus näki tyttärensä ja huiskautti takaisin. Aneer lähti juoksemaan rantaviivaa pitkin ja saavutti

vihdoin verkot.

”Täällähän sinä olet isäni”, Aneer huokaisi. ”Hetken jo luulin maan niaislaiseen teidät. Missä emoni? Miksei minua herätetty kuten muita?”

”Emosi on mennyt tuonne muiden naisten kanssa nahkoja parkitsemaan”, Warrus sanoi ja vaikutti totiselta.

Aneer katseli isänsä työtä hetken auringon korventaessa poskipäitä ja nenää. Se porotti maahan taas täydellä hekumalla, kuin haluten korjata saateen tuhoja auringon kovalla työllä kuivattamaan maahan. Aneer huomasi kultaisen pallon osoittavan taivaankaarella keskipäivää. Hän ihmetteli miten oli uinunut niin pitkälle päivään ja vaipui omiin aatoksiinsa. Sitten hän muisti ansat, jotka oli lähtenyt tarkastamaan edellisenä päivänä.

”Minulta taisi jäädä ne ansat katsomatta...”, Aneer vaipui mietteisiinsä ja tunki samalla palan kurkussaan. Hän muisti Ukon ilman ja salamat ja kaiken sen hädän hänen juostessaan pitkin metsiä pelko kintereillään. Mitä sitten tapahtui, sitä hän ei muistanut. Hän muisti vain Mauman huudon ja kylmän käden otsallaan.

”Älähän nyt sillä vaivaa aatoksiasi, tytär. Siitähän on jo monta unituista...”, Warrus sanoi kuin varoen jotakin.

Aneer kurtisti kulmiaan. Hän ei voinut uskoa kuulemaansa. Monta unituista? Mitä oli tapahtunut?

Aneer huomasi pienen kivunkielekkeen ilkkuvan hänelle jossakin. Hän kosketti varovasti kasvojaan kuin aavistaen jotain olevan vialla. Samassa Aneer tunki vasemman poskensa. Se oli osittain ruvella ja ihon pinta oli tunnoton.

Hän syöksyi veden ääreen ja tuijotti kuvajaistaan, joka heijastui veden tyynestä pinnasta. Se oli valtava haava, joka ulottui vasempaan silmäkulmaan asti. Aneer haukkoi kauhistuksesta henkeään. Kylmä hiki kihisi iholle ja keho kangistui. Hän halusi huutaa, uikuttaa itkusta kuin itsensä satuttanut lapsi. Juuri nyt hän olisi tarvinnut lähelleen Maumaa tai emoaan, kaivannut heidän viisaita lohduttavia sanojaan, mutta he eivät olleet lähettyvillä.

Silloin Aneer muisti Mauman sanat merkityistä ihmisistä, joita korkeampi voima oli koskettnut. Hänen tajuntansa täyttyi henkien tahdolla. Aneer ymmärsi, että hänen elämänsä polku olisi nyt lopullisesti käännetty, muutettu autuaiksi ajoiksi. Hänellä ei ollut enää mitään valtaa kohtaloonsa. Hänet oli merkitty.

Mauma ei ollut koskaan näyttänyt yhtä kiihtyneeltä. Hän sylki suustaan suuria voimasanoja ja muistutti Ukon voimasta.

”Uhrikivi on häpäisty!”

”On uhrattu hyvinä ja huonoina aikoina. Ei tullut meidän majasta.”

”Aina on muistettu ylimmille, ei Ukko ole sen vähempää saanut.”

Jokainen halusi sanansa kuuluville. Puheet yltivät kilpahuudoiksi majan tulikäräjillä.

”Joku on suututtanut Ukon, ylisen herran.”

”Niin juuri, totisesti ei ole muuta syytä!”

Katseet kääntylivät nyt Warruksen ja hänen laumansa puoleen. Silloin Warrus räjähti:

”Pitäkää ne käärmeeen saastaiset kielenne kurissa! Tuo manalan suomui-nen paholainen on myrkyttänyt mielenne jos vannotte minun laumani ylle!” Warrus karjui vihan punan levitessä miehen kasvojen ylle, mitä nyt parran alta erotti.

”Katsokaa nyt tuota, onko Ukon viha koskaan ollut selvempi?”

Sormi osoitti tyttäreeseen ja uhmasi Warrusta.

”Sinä senkin...”, Warrus ärähti.

”Vaiti!”, kuului Mauman komea huuto ja maja hiljeni. Kaikki jähmettyivät, jäivät jännittyneinä kuuntelemaan Mauman sanoja. ”Näin unessa tulen halkovan kiven kahtia. Savusta nousi esiin nainen, parantaja.”

”Näky, etiäinen”, äänet kuiskuttelivat.

”Ja eikö näin totisesti käynyt? Aneer, sinut on merkitty, Ukon tulella kas-tettu.” Mauma katsoi tyttöä Warruksen vieressä.

Siitäkös vasta kohu ja punaus syntyi. Kaikki tiesivät tytön halunneen

parantajaksi, mutta Warruksen sana oli tyttären laki. Vaimoksi, lapsen kantajaksi jollekin nuorukaiselle. Sille jossa asui metsästäjän uljas henki; valmista vene, parhain palkitaan tyttärellä. Niin oli Warruksen mielestä tarkoitettu ja hän piti päänsä.

”Noidaksi? Ei ikinä!”, Warrus karjaisi kuin ärtynyt karhu.

Mauma katsoi Warrusta viileästi kuin kotka ja jatkoi:

”Uhripaikkamme on vanha, liian kulunut Ukon mieleen.”

Mauma viittoi tytön luokseen majan keskelle tulisijan eteen. Tyttö lähti kulkemaan hitain askelin kohti parantajaa. Hänen oli valittava isänsä lain ja parantajan lain väliltä. Mauman sanat johtivat leiriä, niihin turvauduttiin vaikeina aikoina. Niin oli nytkin. Warruksella ei ollut enää mitään sananvaltaa asiaan. Tytär oli valinnut.

”Aneer, sinusta tulee seuraajani”, Mauma sanoi ja painoi kätensä tytön pääläelle. Hän piirsi sormellaan tytön otsaan punamultaisen jäljen; parantajan merkin.

Warrus painoi päänsä alas muiden mukana, mutta häpesi. Hänellä ei ollut enää tytärtä.

”Annan sinulle tehtävän. Etsi uusi kivi. Seuraa henkiä poluillasi ja johdatta meidät uusille maille.”

Aneer nyökkäsi hiljaa.

Joku toinen oli myöskin seurannut tapahtumia hiljaa, seisonut varjossa. Mutta enää hän ei voinut hillitä itseään.

”Yksinkö hänen on matka taitettava? Tiedämme kaikki, ettei hänen pалуustaan ole takeita!”

”Ole vaiti Loilak”, Mauma sähähti. ”Henget opastavat häntä. Hän on turvassa. Sinun uskosi on aina ollut heikko poikaseni.”

Loilak punastui ja puristi suupielensä yhteen. Loilak uskalsi kuitenkin jatkaa:

”Uskolla ei taistella vaaksojen kiimaisia uroita vastaan! Yksinäinen nainen alemmista heimoista on helppo saalis. Eivät he katso parantajan merkkiä.”

Amorialaiset on kertomuskokoelma naisista, jotka elävät eri ajassa ja paikassa, minun mieleni sopukoissa. Heitä yhdistää kuitenkin ajaton kaipuu ikuisen rakkauden löytämiseen. Kirjan tarinat leikkaavat sydämen auki tutkien rakkautta ja ihmiskohtaloita eri näkökulmista. Näyttämöt vaihtuvat kivilaudesta aina kaukaiseen tulevaisuuteen, mutta jotkin asiat pysyvät muuttumattomina; rakkauden syvä kaipuu, haikeus ja sen polte. Tämä kirja on omistettu rakkaudelle, toiveelle että jokainen saisi kokea olevansa rakastettu, löytäisi tien Amoriaan.

9 789522 866851